

MI MLADI BORCI

POŠTNINA PLAČANA V GOTOVINI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJAŠTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 16 DIN, NEDIJAŠKA 26 DIN, PODPORA VSAJ 30 DIN. — POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR — UREDNIŠTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELIŠKI ULICI 12/II. — ČEKOVNI RAČ. ŠT. 16.078.

LETO I.

LJUBLJANA, PETEK, 16. APRILA 1937.

ŠTEV. 31.

»S pekočo skrbjo«

»S pekočo skrbjo«: tako se začenja velika okrožnica, ki jo je Pij XI. naslovil na nemške katoličane. Ni se še polegel vtis protikomunistične okrožnice, ko je znova zadonel po vsem svetu glas najvišjega in nezmotnega čuvarja vere in morale ter obsodil drugo zmoto: novo, rasno poganstvo.

Zadonel je v času, ko se vera nemških katoličanov preizkuša kakor zlato v ognju, ko se njih verska svoboda zatira v trpljenju in preganjanju na tisoč načinov, ko se pogodbe gazijo, ko jim je onemogočeno, da bi slišali čisto resnico.

Novo poganstvo v Nemčiji brezobzirno tepta pravice Boga in vere, jemlje Cerkvi mladino in jo odtujaše krščanstvu.

Glas papeža, glas Kristusovega namestnika. Glas, ki gradi resnico in ruši zmoto in laž.

GLAS RESNICE

»Pazite, častitljivi bratje, da se v Nemčiji ohrani predvsem čista in nepokvarjena vera v Boga.«

»Nobena vera v Boga se ne more dolgo ohraniti čista in nepokvarjena, ako ne sloni na veri v Kristusa.«

»Vera v Kristusa se ne more ohraniti čista in nepokvarjena, ako ne sloni na veri v Cerkev, ki je steber in temelj resnice.«

»A vera v Cerkev se more obvarovati vsake zmote le tedaj, ako sloni na veri v prvenstvo rimskega škofa.«

Glas, ki gradi.

OBSODBA ZMOTE

»Rasa, narod, država, državna oblika, predstavniki oblasti ali kakršnakoli druga temeljna vrednota človeške družbe — vse to so stvari, ki imajo v zemskem redu potrebno in častno mesto. — Kdorkoli pa te pojme trga iz lestvice vrednot, ter jih po malikovalsko obožuje, ta sprevača in pači red stvarstva, ki ga je ustvaril

in uredil Bog, ta je daleč od prave vere v Boga, daleč od onega pojmovanja življenja, ki ustreza tej veri.«

KLIC MLADINI

Toda, kar povzroča Kristusovemu namestniku tisto pekočo skrb, je prav nemška mladina:

»Ko vidimo danes to mladino v novih nevarnostih in preganjanjih, ji kličemo: Če bi vam kdo začel oznanjati drug evangelij, kakor ste ga prejeli na kolenih pobožne matere, kakor ste ga slišali iz ust vernega očeta ali Bogu in Cerkvi zvestega vzgojitelja, bodi proklet.«

»Le pojte himne svobodi, toda ne pozabite na svobodo otrok božjih. Ne dopustite, da bi se plemenitost te nenadomestljive svobode umazala s sužnostjo greha in počutnosti. Kdor poje pesem zvestobe zemski domovini, ne sme z nezvestobo napram Bogu in Cerkvi postati izdajalec svoje nebeške domovine.«

VIRI PRAVE OBNOVE

Resnica je samo ena, zmot in laži je mnogo. Zmota in laž je komunizem, zmota in laž je tudi plemensko poganstvo. Vsi smo poklicani, da se proti tem zmotam borimo. Zlu se je treba upreti, napovedati mu neizprosno boj, treba je vse obnoviti.

Toda pazimo! Tudi nam, tudi našemu gibanju gredo besede, ki jih papež namenja nemškim katoličanom kot temelj njihove borbe proti novemu poganstvu:

»Vsaka resnična in trajna obnova je končno izšla iz svetosti, iz ljudi, ki jih je vžigala in priganjala ljubezen do Boga in do bližnjega... Če pa nasprotno obnoviteljska gorečnost ni privrela iz osebnih neomadeževanosti, ampak je bila le izraz in izbruh strasti, ni dala luči, ampak temo, ni gradila, ampak rušila, in mnogokrat je bila izhodišče zmot, ki so bile usodnejše kakor zlo, ki ga je hotela odpraviti.«

Kaj je sedaj naša naloga?

Kino predstavlja v zadnjem času največjo nevarnost za moralno zdravje človeškega rodu. Sveti oče nam je v okrožnici »Vigilanti cura« pokazal tudi način, kako se ji ognemo.

Sedaj pa pride vrsta na nas.

Kaj pa je naša naloga?

Da okrožnico razširimo med ljudi in da se po okrožnici ravnamo!

VSEM V ROKE!

Prvo delo za pravno zboljšanje filma bomo storili, če bomo javnost seznanili z njegovimi problemi. To-liko je takih, ki hodijo gledat vse vprek, ki prav nič ne izbirajo med dobrim in slabim, pa niti ne vedo, kako porazno vpliva na nje. Ne vedo, odkod tolika moč, ki jo ima kino do njih, ne vedo, da kino njihovo duševnost vsak dan bolj zastruplja. Taki stalni obiskovalci kina morajo dobiti okrožnico v roke, morajo jo prebrati. »Morda se bo temu ali onemu zdelo sodba Pija XI. pretirana, prečna. To naj mu bo v znamenje, da se je pač od sodbe Cerkev oddaljil, da je morda ravno pod vplivom filma postal njegov pogled meglen, njegova občutljivost in tankočutnost otopena. Takim — in ni jih malo — je še posebej ta knjižica namenjena.« (Str. 6.)

Posebno med katoličani je mnogo tudi takih, ki so šli enkrat ali dvakrat v kino, in ko so videli toliko nemorale, so postali pravi sovražniki vsakega filma. Imeli so morda dobrega, poštenega prijatelja, ki je začel hoditi v kino in kmalu postal izvrhek človeštva. Tudi takim zagrenjenjem bo knjižica mnogo koristila: spoznali bodo, da je kino le zato slab, ker ga imajo v rokah slabi ljudje. Nasprotno more dober kino veliko koristiti, več, kot vsak govor, vsaka knjiga. Uspehi, ki jih je v borbi za dober film dosegla ameriška Legija dostojnosti, jim bodo vili novega poguma. Videli bodo, kaj vse zmorejo katoličani, če jih veže močna organizacija.

NE SAMO KATOLIČANOM!

Na nekaj je treba tu še posebej opozoriti: okrožnica ni pisana le za tiste, ki se še imajo za sinove Kristusove Cerkev, ampak za vse brez izjeme. Papež se je tu postavil na stališče naravnega zakona, ki vse ljudi absolutno veže. Naša dolžnost je poskrbeti, da bo knjižico dobil v roke tudi tisti, ki stoji izven katoliškega občestva. Problem filma ni samo zadeva katoličanov, ampak zadeva vseh, »ki jim je pri srcu čast in poštenje družine, svoje lastne domovine in vse človeške družbe.«

»Že večkrat se je očitno pokazalo, kako usodno se maščuje, če osta-

nejo okrožnice mrtve, nepoznan papir.« (Str. 68.) Ne, pri nas ne sme ostati okrožnica mrtve, nepoznan papir! V svoji prikupni obliki mora preplaviti slovenski svet in prav posebno še kraje, kjer kakšen kinematograf zastruplja svojo okolico!

K DEJANJU!

A s tem še ne bo vse opravljeno. Glavno šele pride: treba je prestaviti okrožnico v življenje! Zakaj »o njej velja, kakor o vseh drugih papeževih navodilih: njen blagoslov bodo uživali le oni, ki jo bodo res izvedli.« (Str. 68.)

Za katoličana velja: Roma locuta — causa finita; ko Rim spregovori, je konec prepira, takrat gre katoličan na delo!

Pri tej važni okrožnici katoličani pokažimo, da nas veže ljubezen in pokorščina s sveto stolico. Naj ne bo pri njej, kot je bilo pri drugih, zabavljanja in svojevoljnega razlaganja posameznih odstavkov. Vsi naj pokažejo dobro voljo, da se hočejo po njej ravnati.

Ameriška Legija dostojnosti nam bodi ideal edinosti vernikov s cerkveno hierarhijo v boju proti slabemu in za dober film!

NATANČEN BOJNI NAČRT

Sv. oče je v okrožnici razvil natančen bojni načrt, pokazal nam je prave bojne metode. Škofje naj ustanove posebne nadzorne komisije, ki bodo filme ocenjevale in jih nato vernikom priporočale, dovoljevale ali prepovedovale. Dolžnost vernikov pa je, da se po teh navodilih brezpogojno ravnaajo. Sveti oče pravi, da zahteva ustanovitev take komisije od vernikov precejšnjega truda in izdatkov. Zato skoraj gotovo pri nas take komisije še ne bomo takoj imeli. Obljubljamo pa že sedaj, da se bomo navodil svojih vodnikov brezkompromisno držali.

A delo za dober film se mora začeti še danes! Poskrbeti je treba, da bo slovenska Legija dostojnosti našla že pripravljena tla, ko bo nastopila.

SLABEMU TISKU BOJ!

Ko smo zvedeli, kako razdiralno vpliva na vernega katoličana protiverski tisk, ko smo spoznali, kako ruši katoliško borbenost in kako kvari značaje, smo sklenili: protiverskega tiska ne bomo brali, protiverskega tiska ne bomo podpirali! To svojo obljubo smo vseskozi držali in danes že čutimo, koliko nam je koristilo. Vsem tistim, ki se čudijo naši borbenosti, ključemo: Odpoveste vse protiverske in kompromisarske liste, iz svoje knjižnice pomete vse protiverske in nemoralne knjige, berite samo zdravo, katoliško časopisje, pa boste kmalu z vsem srcem delali za dobro stvar!

SLABEMU FILMU BOJ!

In sedaj, ko se zavedamo, kako lahko slab film še veliko bolj škodi katoliški veri in morali kot slab tisk; ko vemo, da slab film še veliko bolj kvari značaje kot slab tisk, sedaj napravimo novo obljubo, še bolj trdno, še bolj brezkompromisno kot je bila prva:

SLABEGA FILMA NE BOMO HODILI GLEDAT, STRUPA S SVOJIM DENARJEM NE BOMO PLAČEVALI!

Ves svoj vpliv, kar ga imamo pri sošolcih, prijateljih, znanih in sorodnikih, bomo zastavili v to, da se tudi oni ne bodo hodili zastrupljati po nemoralnem filmu. In še eno obljubimo: Vsak dober film bomo z vsem srcem pozdravili.

Hočemo dokazati, da slovenska mladina še ni tako skvarjena, kot misli filmski kapital, ki ji vsiljuje toliko umazanosti!

Slovenska Legija dostojnosti, dijaki ti pripravljamo pot, prid! kmalu!

»Por los muchachos«

Tako govore mehiški katoličani:

»Lopez je umrl za otroke: por los muchachos.«

In časte ga kakor mučenika.

Štirideset takih herojev je padlo v zadnjih tednih v Camalanu, dvajset v Ciudad Gonzalez, petdeset v Pueblu in okrog sto v državi Jalisco.

A zakaj so jih usmrtili?

Ker so klicali okrog šol:

»Ne umažite z blatom duš naših otrok!«

Nasilniška vlada hoče za vsako ceno vsiliti »socialistično šolo«, ki bi v njej gospodovalo brezboštvo in prezir mravnosti.

In daje streljati na množico!

Med mučeniki so mnoge matere. Brez strahu so stopale proti nastavljenim puškam.

Bolje umreti, kakor gledati, kako otroci rastejo brez Boga!

Sedaj čakamo, kdaj bo brezbožna literatura postala znanstveno neporečna. Naj bodo »krivci« še tako kaznovani, toda zato osnovna znanstvena brezbožniška zmotna o Bogu še vedno ne bo postala resnica.

Pomen abstinence

Nemški škofje so na konferenci v Fuldi 20. avgusta 1936 priporočili abstinenco takole: »Mladost brez alkohola je pogoj zdravega telesnega in duševnega razvoja otrok in mladostnikov. Načelna abstinenca se kaže kot posebno pripravno sredstvo za gojitev apostolskega duha med mladino. Posebno vrednost ima abstinenca kot sredstvo za okrepitev volje in doseganje večje samostojnosti nasproti okolju.

LAŽ IN RESNICA O ŠPANIJI

Šest anglikanskih pastorjev je na povabilo španskih komunistov obiskalo v začetku letošnjega leta rdečo Španijo. V poročilu, ki so ga po obisku podali v londonskem listu »Times« dne 16. febr., zanikajo vsako sled verskega preganjanja v rdeči Španiji. Poročilo pa je bilo soglasno odklonjeno od vseh anglikancev, ki v resnici poznajo španske razmere.

Zanimivo je, če primerjamo izjavo teh anglikanskih duhovnikov s pisanjem španskega rdečega tiska samega. Tako piše n. pr. barcelonski anarhistični dnevnik »Solidaridad Obrera«:

»Glede sodbe o veri zadostuje preprosto dejstvo, da smo cerkve požgali. Niti ena cerkev ne stoji več. Niti ena oltarna slika ni ostala nedotaknjena...«

»Obljuba gospoda Alvareza (v Zvezi narodov, op. ured.), da bomo katoliško vero obnovili, je bila pač potrebna za Zvezo narodov... Tu v Španiji pa se temu smejemo. Če bi šli namreč po tej poti, bi se revolucija kmalu končala z zahvalnim »Te Deum«.

Katoliška akcija mora imeti svojsko, enotno, disciplinirano in sousmerjalno organizacijo vseh katoliških sil, tako da vsaka izmed teh skrbno ohranja in vrši dolžnosti in naloge, ki so ji posebej zaupane, vse skupaj pa osredotočajo svoje delovanje v strogi podrejenosti cerkveni avtoriteti.

(Pij XI., Pismo kardinalu Seguri, 6 - 11 - 29.)

Zesliti v Kanadi

Kanadska J.E.C. plove z razpetimi jadrin in v najpopolnejši enotnosti, kajti največje težave so že premagane. Vsi podeželski odseki, tako moški kakor ženski, delujejo na isti način, sprejemajo enaka navodila in so v stalnem stiku z vodstvom. Na tridesetih kanadskih gimnazijah so odseki dobro organizirani. Mesečno glasilo »J.E.C.« (32 strani, format 30x43,5) izhaja v 9500 izvodih. Važnejša glasila so še: »Osvajalci« (za bojovne člane in odbornike), »Osvajalci ljudskih šol«, »Osvajalke«, »Najmlajše osvajalke«, »Odgovorne«; za najmlajše pa se glasilo še pripravlja.

Iz okrožnice proti brezbožnemu komunizmu

»Komunizem je sistem poln zmot in sofizmov, v nasprotju bodisi z razumom bodisi z božjim razodetjem: ruši socialni red, ker podira njegove temelje; napačno pojmuje pravi izvor narave in namen države; ne priznava pravic človeške osebnosti, njegova dostojanstva in svobode.«

»Pod pretvezo, da hoče samo zboljšati položaj delavstva, popraviti resnične krivice, ki jih dela gospodarski liberalizem, in doseči pravičnejšo razdelitev zemskih dobrin — kar so brez dvoma povsem zakoniti nameni — izkorišča svetovno gospodarsko krizo in posrečilo se mu je potegniti pod vpliv komunizma tudi tiste sloje, ki sicer načelno zametujejo vsak materializem in terorizem.«

»Za tiste, ki hočejo ohraniti krščansko kulturo, na nobenem polju ni dopustno sodelovanje s komunizmom. In če bi zapeljani sodelovali za zmago komunizma, bi padli kot prve žrtve svoje zmote. In kolikor bolj se odlikujejo kraji, kamor se je komunizmu posrečilo vdreti, po svoji krščanski civilizaciji, toliko bolj uničujoče se bo javljalo sovraštvo onih »brez Boga«.

»Na žalost jih je tudi v katoliških krajih preveč, ki so katoliki samo po imenu; preveč onih, ki bolj ali manj zvesto spolnjujejo najnujnejše dolžnosti svoje veroizpovedi, a se ne brigajo, da bi jo boljše spoznali in si pridobili globlje in trdnjše prepričanje; še manj pa se potrudijo, da bi zunanji videz odgovaljal notranjemu blesku čiste vesti, ki spoznava in izpolnjuje vse svoje dolžnosti pred Bogom.«

Katoliške šole!

Na državni univerzi v Tokiu so napravili anketo o verski pripadnosti. Pokazalo se je, da je izmed 5000 slušateljev 6 konfucionistov, 8 šintoistov, 60 kristjanov, 300 budistov, 1500 ateistov in 3000 agnostikov. Po neki drugi statistiki je izmed 30.000 dijakov okoli 27.000 ateistov. Da to ne bo privedlo do dobrega konca, se zaveda tudi država, ker je že l. 1935. izdala na šolsko upravo proglas, v katerem poudarja, da se mora pred vsem drugim poukom skrbeti zlasti za religiozno vzgojo. Kako ateistični učitelji to vrše, je seveda drugo vprašanje. To stanje pa jasno pokaže, da so zadostno jamstvo za versko vzgojo samo katoliške šole in univerze, česar tudi mi ne smemo pozabiti.

Blamaža

Po izidu protikomunistične okrožnice: »Divini Redemptoris« je pisal franc. komunistični dnevnik »Humanité«: »Niti besede o Nemčiji, kjer katoličane preganjajo, zapirajo in slabo z njimi ravnaajo. Sumljiv molk.«

Očividno, kaj ta opazka hoče: papež je fašist.

Isti dan pa se je že brala na nemških prižnicah okrožnica proti narodnemu socializmu.

KATOLISKA UNIVERZA — SREDISČE ZADRUŽNEGA GIBANJA V KANADI

St. Francis Xavier University v Antigonish v vzhodni Kanadi deluje z velikim uspehom za narodno gospodarstvo. Ljudska visoka šola je začela s tem, da je obubožane ribiče in male kmete poučevala po okoliških vaseh v katoliškem socialnem nauku. Po letu 1928. se je 10.000 ribičev, delavcev in kmetov udeležilo teh izobraževalnih tečajev. Obenem s poukom so pa katoliški akademiki velikopotezno organizirali gospodarsko samopomoč. Ustanovili so 23 ribiških, 16 konzumnih in 18 kreditnih zadrug. Na osnovi teh izkušenj se je lansko poletje na univerzi vršil prvi mednarodni katoliški visokošolski tečaj za ljudsko izobrazbo in zadržno samopomoč, ki so se ga udeležili tudi duhovniki, gospodarstveniki in ljudski izobraževalci iz Anglije in USA. Kanadski minister za občo blaginjo pa je delo univerze stavil drugim za zgled.

Židovstvo v češki literaturi

O. Donath v knjigi »Jüdisches in der neuen tschechischen Literatur« dokazuje, da so najbolj poznani češki pisatelji in njih prevajalci v nemščino židje.

Idejo sprejeti z omahovanjem se pravi, že naprej biti premagan.

(Maršal Foch.)

Brazilski katoličani

Od odkritja do ustanovitve republike

Leta 1500. se je admiral Alvarez Cabral usidral ob neznani obali in v svojem verskem mišljenju imenoval to deželo Terra de la Santa Cruz, Deželo sv. Križa. Dal je iz mogočnega drevesa v pragozdu izrezati velik križ, in pod tem križem je ladijski duhovnik frančiškan opravil sveto mašo, prvo v Braziliji.

Ljudstvo, ki je bilo po večini katoliško, se je hitro namnožilo. Pri tem je nekaj posebnega to, da na ozemlju, ki je veliko malo manj kot cela Evropa, govori en sam jezik brez narečij 45 milijonov ljudi, in da je katoliška vera v resnici kraljica dežele. Toda na nesrečo se je tudi v Brazilijo vtaknil portugalski regalizem, ki je hotel Cerkev usuznjati politični samovolji in ki je ostal celo po proglasitvi brazilskega cesarstva. Zahtevalo se je, da mora vsaka papeževa okrožnica dobiti prej pristanek vlade in škofje so bili v svojem delovanju pod strogim nadzorom države.

Posebno težki dnevi za Cerkev so bili 1. 1874., ko so se cerkveni redovi spustili v boj proti škofoma dr. Vitalu de Oliveira in dr. Antonu Macedo Costa, ki sta bila objavila papeževo obsodbo prostozidarstva in sta tem redovom prepovedala, da bi v svojem okrilju še nadalje trpeli prostozidarstvo. Redovi so, oprti na takratno državno oblast, preganjali oba škofa, ki sta bila aretirana in obsojena od najvišjega državnega sodišča. Konec temu obžalovanja vrednemu položaju je naredila brazilska regentka Izabela Orleansko-braganška s tem, da je oba škofa pomilostila.

Republika

Proglasitev Brazilije za republiko 1. 1889. je prinesla ločitev Cerkve in države. To je bilo delo svobodomislecev, ki so tudi dosegli, da je iz državnega grba izginil križ. Toda v odloku o ločitvi Cerkve in države je provizorična vlada vendar priznala cerkveno premoženje in neodvisnost Cerkve. Cerkev je odslej mogla svobodno imenovati svoje škofo in župnike brez vsakega vmešavanja političnih oblasti. Brazilija, ki je tedaj imela enega nadškofa in 6 škofov, šteje sedaj 10 nadškofov in skoraj 60 škofov.

Odnosi s sveto stolico so zelo prijateljski. Brazilija ima v Vatikanu poslaništvo, ki je zajamčeno z ustavo in nadškof v Rio de Janeiro je postal kardinal.

Cerkveni redovi so se organizirali kot svetna društva brez državnega nadziranja.

Katoliško Akcijo so modro vodili škofje in posebno kardinal Leme, nadškof v Rio de Janeiro.

Politični položaj

V Braziliji ni katoliške politične stranke, a tudi za katoličane obeh spolov velja po zakonu volilna dolžnost. Ob volitvah morajo kandidati — če hočejo dobiti glasove katoličanov — obljubiti, da se bodo borili za zahteve katoliških volivcev, za pravice družine, za svobodo Cerkve, za socialno ureditev gospodarskega življenja.

Nova zvezna ustava iz 1. 1934 se v popolnem nasprotju s staro svobodomiselnostjo iz 1. 1889, začneja z besedami: »Mi predstavniki brazilskega ljudstva v zaupanju na Boga zbrani v narodni ustavodajni skupščini, da organiziramo demokratično vladavino, ki bi bila možna zagotoviti narodu edinstvo, svobodo, pravico in socialno ter gospodarsko blagostanje, določamo in proglašamo sledečo ustavo republike Združenih držav Brazilije...«

Eden izmed členov te ustave je cel posvečen družini, vzgoji in kulturi.

Šole in javne ustanove

Verski pouk je po členu 150 prostovoljen in se mora ravnati po verskih načelih učencev tako, kakor jih bodo izpovedali otrokovi starši ali odgovorni varuhi. Vključen mora biti v urnik osnovnih, srednjih strokovnih in učiteljskih šol.

Nova ustava zagotavlja nedotakljivost svobode vesti, svobodno izvrševanje verskih kultov in duhovniško službo pri vojaških ekspedicijah, v bolnišnicah in jetnišnicah.

Za vse te jasne, nedvoumne odredbe, ki jamčijo za svobodo Cerkve in svobodno versko udejstvovanje, gre zasluga odločnosti in vztrajnosti Katoliške Akcije, ki je načrtno organizirana po vsej Braziliji, kjer danes ni nikakega verskega boja.

Katoličani v življenju

Javne verske manifestacije, romanja, slovesne procesije, zvonjenje, cerkveno ljudsko petje na odprti ulici, duhovniki, usmiljenke in menihi, vse to uživa veliko spoštovanje.

Prve petke v mesecu je v vseh svetiščih na stotine svetih obhajil. V središču velikega glavnega mesta Brazilije dokazuje vsak prvi petek v mesecu s skupnim svetim obhajilom svoje globoko versko prepričanje skupina nad 400 advokatov, zdravnikov, inženirjev, profesorjev, trgovcev, industrialcev in dijakov. Velikonočno obhajilo se vrši za inteligenco, vojske, dijakov in delavce na različne nedelje posebej za vsako skupino in udeležba raste od leta do leta.

Septembra mesca se je vršil velik narodni evharistični kongres v mestu Bello Horizonte, prestolici države Minas Geraes. Od vseh krajev so prišle velike delegacije z nad-

škofi in škofi na čelu. Zvezni senat in poslanska zbornica sta poslala 40 zastopnikov.

Za verski pouk v državnih šolah so škofje organizirali celo legijo profesorjev laikov obeh spolov. Že samo v mestu Rio de Janeiro se je ponudilo nad 500 dam iz visokih družabnih slojev, da brezplačno oskrbe pouk katekizma v državnih šolah, in sicer ob urah, kot jih določa državni učni načrt.

KA se udeležuje v polni meri tudi v delavskem okolju, kjer zastavljajo specializirane organizacije vse svoje moči za materialno in predvsem moralno pomoč revnim družinam.

Četudi nimajo svoje posebne katoliške politične stranke, so vendar z eno besedo: resnični katoličani, borbeni verniki, s svojo enotnostjo in svojo disciplino postali organizirana sila, ki je trden branik proti nasprotnikom vere in Cerkve in močna zaščita morale. To pa so postali samo s tem, ker svoje škofo ubogajo.

Z naših gimnazij

MURSKA SOBOTA

Pri nas gre življenje mirno naprej. Nekoliko vznemirjenja nam prinašajo konference z dvomljivimi ocenami. Sicer je pa skrajni čas za učenje, ker je konec šolskega leta pred vrati. Zato zdimo pri knjigah, posebno še, ker vsak dan dežuje.

Življenje je težko ter zahteva mnogo od človeka. Stiska že vse sloje ter jim vsiljuje misel za izboljšanje socialnih razmer. Mi vemo, kaj je naša dolžnost. Strnimo se v mogočno četo, ki bo kljubovala vsem viharjem! Viharji že divjajo. Tudi pri nas se že čuti piš. Ne bo nas premaknil, če se bomo oklenili Jezusa ter prosili božje pomoči.

Poslušnost do našega Vodnika nas bo varno pripeljala v pristan srečne večnosti!

Popravite!

V trideseti številki je tiskarski škrtat pogodil dve hudi napaki v članku: »Vtisi finskega inženirja o sovjetski Rusiji.« Na strani 122 v drugem odstavku se glasi pravilno: »Opisuje čisto preprosto, a obenem realistično in sugestivno metode, ki jih uporabljajo sovjeti za industrializiranje svoje dežele.« Na strani 123 v predzadnji vrsti prvega stolpca pa se glasi stavek: »Jaz imam malo povedati o tej za tujce prirejani Rusiji.«

Pri dopisih v rubriki »Z naših gimnazij« je v zadnji številki pomotoma izostalo ime gimnazije. Dopis je bil s klasične gimnazije v Ljubljani.

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijskna tiskarna, Groblje-Domžale (Jože Godina).